

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. Sentència del Ple del Tribunal Constitucional, de 23 de setembre de 2025. Desestimació del recurs d'empara interposat per la Junta d'Extremadura contra la sentència del Tribunal Suprem per la qual es va acordar **l'enderrocament del complex de l'«Isla de Valdecañas»**.

El Ple del TC, per unanimitat, va decidir desestimar el recurs d'empara interposat per la representació processal de la Junta d'Extremadura contra la sentència dictada per la sala contenciosa administrativa del Tribunal Suprem que va ordenar l'enderrocament de la denominada «Isla de Valdecañas».

Els antecedents de la sentència són els següents:

- L'«Isla de Valdecañas» és un complex turístic i d'oci situat entre els termes municipals d'El Gordo i Berrocalejo, en una illa de 134,5 hectàrees de superfície existent a l'embassament de Valdecañas.
- En aquests moments, encara resten pendents de resoldre dos recursos d'empara interposats per la propietat i pels ajuntaments d'El Gordo i Berrocalejo, respectivament.
- El referit complex turístic i d'oci va ser objecte de dues sentències l'any 2011 per part de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Extremadura, que van ordenar la reposició dels terrenys a la situació anterior a l'aprovació definitiva del projecte de construcció.
- Posteriorment, en interlocutòria d'execució de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Extremadura es va determinar que la manera d'executar les dues sentències consistia en l'ordenació de l'enderrocament de tot allò que es trobava en fase d'estructura o no estava acabat ni en funcionament, així com la conservació de l'hotel, habitatges, camp de golf i altres instal·lacions ja construïdes i en funcionament.
- Contra ambdues sentències del TSJ es va interposar recurs de cassació davant la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem.

- La Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, en sentència número 162/2022, de 9 de febrer, va estimar el recurs de cassació en considerar que no existien causes que justifiquessin la impossibilitat de l'execució de les sentències del TSJ d'Extremadura en els seus propis termes i va ordenar que també havien de ser enderrocats els habitatges, l'hotel, el camp de golf i la resta d'instal·lacions acabades i en funcionament.
- Contra aquesta sentència de la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem es van interposar tres recursos d'empara davant el Tribunal Constitucional.
- El primer, objecte d'aquesta sentència desestimatòria, al·legava: d'una banda, la vulneració del dret a un jutge imparcial (article 24.2 CE), ja que en la sentència recorreguda en empara va intervenir una magistrada que havia format part en el seu moment de la sentència declarativa de l'enderrocament parcial dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Extremadura; i, d'altra banda, la vulneració del dret constitucional a la tutela judicial efectiva (article 24.1 CE), atès que la part recurrent entenia que la decisió del Tribunal Suprem suposava una extralimitació de les seves funcions respecte de la resolució dels recursos de cassació, envaint també les competències de l'Administració i del tribunal d'instància pel que fa a la manera d'executar les resolucions judicials, incorrent en un excés de jurisdicció i també en incongruència i arbitrietat.

El TC desestima ambdues al·legacions en els termes següents:

- D'una banda, pel que fa a la vulneració del dret constitucional a un jutge imparcial, derivada de la intervenció d'una magistrada que va dictar en primera instància la sentència declarativa sobre l'execució de la qual havia de resoldre, el TC aprecia que no es valoren qüestions idèntiques o molt pròximes, ja que en la sentència inicial es va decidir sobre la legalitat de l'actuació i, posteriorment, el que es discuteix és la impossibilitat o no d'executar el pronunciament d'aquella sentència en els seus propis termes. Es tracta de dues qüestions diferents en què la connexió consisteix a determinar que les qüestions a valorar sobre si és possible o no l'execució de la sentència són conseqüència de la decisió prèvia sobre la il·legalitat de l'actuació.
- I d'altra banda, respecte de la segona al·legació, referida a la vulneració del dret a la tutela judicial efectiva, el TC també la desestima, ja que afirma que la sentència de la Secció Cinquena de la Sala Tercera Contenciosa Administrativa

del Tribunal Suprem núm. 162/2022 respon a la doble vessant de la cassació contenciosa: d'una banda, l'objectivitat de fixació de la doctrina legal i, de l'altra, la vessant subjectiva, que requereix la projecció d'aquesta doctrina a un cas concret per a la seva corresponent resolució. Per això estima que el TS no s'ha exlirmitat de les seves funcions en resoldre el recurs de cassació.

Finalment, el Ple del TC, en resoldre aquest recurs d'empara, manifesta que la sentència 162/2022, dictada per la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, no incorre en incongruència ni arbitrarietat, en la mesura que les seves decisions són coherents amb l'obligació legal de la restitució urbanística dels terrenys al seu estat primitiu i previ a la construcció del citat complex turístic i d'oci, i totes van ser objecte d'un debat processal centrat en la manera de procedir a la restitució urbanística ordenada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Extremadura en les seves sentències.

2. Sentència del Ple del Tribunal Constitucional, de 24 de setembre de 2025. Estimació parcial del **conflicte de competències** promogut pel Govern de la Comunitat Madrid contra el contracte estatal relatiu al «**Servei d'assistència tècnica per al disseny d'un servei estable de captació, sensibilització, fidelització i formació de famílies interessades en l'acolliment de nens, nenes i adolescents la tutela o guarda dels quals correspon a les administracions públiques**».

El Ple del Tribunal Constitucional estima parcialment el conflicte de competències interposat per la representació processal del Govern de la Comunitat de Madrid contra el contracte adjudicat per l'Estat relatiu al «Servei d'assistència tècnica per al disseny d'un servei estable de captació, sensibilització, fidelització i formació de famílies interessades en l'acolliment de nens, nenes i adolescents la tutela dels quals correspon a les administracions públiques», licitat pel Ministeri de Drets Socials i Agenda 2030, les competències del qual han estat actualment assumides pel Ministeri de Joventut i Infància.

El desenvolupament de la sentència és el següent:

- El Ministeri de Drets Socials i Agenda 2030 va licitar en el seu moment un contracte de serveis relatiu al «Servei d'assistència tècnica per al disseny d'un servei estable de captació, sensibilització, fidelització i formació de famílies interessades en l'acolliment de nens, nenes i adolescents la tutela dels quals correspon a les administracions públiques».
- Aquestes competències, en el moment de dictar la present sentència, han estat assumides pel Ministeri de Joventut i Infància.

- La representació processal de la Comunitat de Madrid, com a justificació per presentar el conflicte de competències entre l'Estat i la Comunitat de Madrid, es va basar en l'argument que aquest contracte de serveis vulnerava la competència en matèria de protecció i tutela de menors, regulada a l'article 26.1.24 de l'Estatut d'autonomia de la Comunitat de Madrid.
- L'Advocacia de l'Estat, com a qüestions prèvies, va argumentar i va sol·licitar al Tribunal Constitucional la no admissió a tràmit del conflicte de competències. Tanmateix, el Tribunal Constitucional entén que la idoneïtat del contracte com a objecte possible de conflicte de competències l'incardina en la matèria de protecció i tutela de menors, matèria que és competència de la Comunitat de Madrid d'acord amb l'article 26.1.24 del seu Estatut d'Autonomia, mentre que l'Estat només pot intervenir-hi a través de la competència exclusiva atribuïda per l'article 149.1.8 de la Constitució espanyola en matèria de legislació civil.
- En la sentència, el Tribunal Constitucional posa de manifest el doble objecte del contracte: d'una banda, augmentar el coneixement disponible sobre l'acolliment familiar per millorar les polítiques públiques en aquesta matèria, i d'altra banda, el disseny del servei estable de capacitació, sensibilització, fidelització i formació de les famílies interessades en l'acolliment de nens, nenes i adolescents la tutela o guarda dels quals correspon a les administracions públiques.
- La sentència conclou, en relació amb el primer dels objectes del contracte, que aquest no excedeix de les competències estatals ni suposa una intromissió en les competències autonòmiques de la Comunitat de Madrid, ja que res no impedeix a l'Estat poder contractar una assistència tècnica amb la finalitat d'incrementar els coneixements disponibles sobre l'acolliment familiar, amb l'objectiu d'impulsar les seves polítiques públiques en aquesta matèria.
- No obstant això, pel que fa al segon dels objectes del contracte, el Tribunal Constitucional afirma que, en tractar-se d'una competència executiva, correspon el seu desenvolupament a la Comunitat Autònoma de Madrid, en compliment del que disposa l'article 26.1.24 del seu Estatut d'Autonomia.
- Així mateix, la sentència rebutja la resta de les al·legacions de l'Advocacia de l'Estat, negant que existeixi un problema d'extraterritorialitat.

Finalment, la sentència afirma que, d'acord amb la doctrina constitucional sobre el principi de cooperació, aquest no permet alterar les competències de les altres administracions públiques, ni desposseir-les d'aquestes, i que qualsevol tècnica de

cooperació que es dugui a terme ha de tenir sempre una naturalesa voluntària, tal com estableixen els articles 141 i següents de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic. En aquest mateix sentit, el Tribunal Constitucional exclou la possibilitat que el contracte de serveis objecte del conflicte de competències respongui a una funció de coordinació estatal, a partir de la doctrina constitucional sobre aquesta figura jurídica, essencialment perquè no té atribuïda aquesta competència per l'article 149.1 de la Constitució espanyola.

Aquesta sentència no ha estat aprovada per unanimitat i hi han presentat vots particulars el magistrat Enrique Arnaldo Alcubilla i la magistrada Concepción Espejel Jorquera.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 433/2025](#), de 10 d'abril, de la Secció Segona de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la **cessió de dades dels contribuents per a la tramitació d'un procediment sancionador de revocació d'una llicència d'autotaxi**.

La Secció 2a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem estima el recurs de cassació interposat pel senyor Jaime contra la sentència dictada el 26 de gener de 2022 per la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Canàries en el recurs d'apel·lació, sentència que anul·la.

Així mateix, estima el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de l'Ajuntament de Las Palmas de Gran Canària contra la sentència dictada el 8 de febrer de 2019 pel Jutjat Contenciós Administratiu número 3 de Las Palmas de Gran Canària, anul·lant-la.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- El 23 de març de 2016, el regidor de l'Àrea de Mobilitat Ciutadana i Ciutat de Mar de l'Ajuntament de Las Palmas de Gran Canària va imposar al senyor Jaime una multa econòmica de 4.001 euros i la pèrdua de validesa de l'autotaxi, per haver vulnerat l'article 104 de la Llei 13/2007, de 17 de març, d'ordenació del transport per carretera de Canàries, que estableix que «la cessió o autorització, expressa o tàcita, de títols habilitants per part dels titulars a favor d'altres persones.»

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Disconforme amb la resolució administrativa, el senyor Jaime va interposar recurs contenciós administratiu davant el Jutjat Contenciós Administratiu número 3 de Las Palmas de Gran Canària; recurs que fou estimat per sentència favorable de 8 de febrer de 2019, ja que s’hi va apreciar la prescripció de la infracció.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de l’Ajuntament de Las Palmas de Gran Canària va interposar recurs d’apel·lació davant la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Canàries, la qual, mitjançant sentència de 26 de gener de 2022, va estimar parcialment el recurs d’apel·lació, en el sentit d’apreciar la prescripció de la infracció econòmica i mantenir la validesa de la revocació de la llicència d’autotaxi, ja que va considerar que no era aplicable en el cas la doctrina de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem (STS d’11 de març de 2021) que va analitzar un cas similar i va anul·lar la revocació d’una llicència per vulneració de l’article 95.1 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, per utilització indeguda de dades tributàries, en considerar que el Tribunal Suprem «no havia abordat la qüestió relativa a la naturalesa —sancionadora o no— de la pèrdua o revocació de la llicència».
- Contra aquesta sentència, el senyor Jaime va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Sala d’Admissió del Tribunal Suprem va acordar, mitjançant interlocutòria:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d’interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Establir que les qüestions que plantegen l’interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteixen a determinar:
 - D’una banda, si són aplicables els principis i garanties pròpies del procediment administratiu a la revocació d’una llicència d’autotaxi.
 - I, d’altra banda, si és possible obtenir com a prova de càrrec les dades dels obligats tributaris cedides per l’Administració tributària per a la tramitació d’un procediment sancionador i la seva eventual integració en l’il·lícit del tipus infractor.

La Secció 2a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, en aquesta sentència, estableix:

Àrea de Presidència
Secretaria General

- D'una banda, que per donar resposta a la primera de les qüestions plantejades cal partir de l'afirmació del fet que la revocació d'una llicència d'autotaxi no té naturalesa jurídica sancionadora, ja que la cessió de les dades tributàries de l'obligat tributari només pot ser aplicable a actes de naturalesa tributària, i no per a altres fins de naturalesa no tributària, com va ocórrer en el cas, de manera que no és possible obtenir com a prova les dades de l'obligat tributari cedides per l'Administració tributària per a altres fins, llevat que una norma jurídica estableixi el contrari o se sol·liciti expressament per a aquesta finalitat no tributària.
- Per donar resposta a la segona qüestió plantejada, s'estableix que efectivament s'apliquen en aquest cas els principis i garanties dels procediments administratius i, en conseqüència, es declara la prescripció de la sanció, ja que aquest termini és el que estableix l'article 145 de la Llei d'ordenació del transport per carretera de Canàries.

Tot i així, s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, ja que en estimar-se la primera qüestió plantejada, no és necessari entrar en la segona i, a aquests efectes, declarar, com a doctrina jurisprudencial, que si una administració, per a l'exercici de les funcions que li són pròpies, sol·licita a l'AEAT la cessió de dades tributàries, aquesta cessió serà per a fins tributaris.

Ara bé, en el cas que fossin per a altres potestats alienes a les tributàries i no existeixi una norma legal que ho prevegi, caldrà comptar amb l'autorització del mateix interessat. En cas de no sol·licitar-se o no atorgar-se l'autorització de l'interessat per a la cessió de les seves dades tributàries, no és possible obtenir ni utilitzar com a prova de càrrec les dades de l'obligat tributari per a una finalitat diferent de les potestats tributàries, com seria la tramitació d'un procediment sancionador per a la revocació d'una llicència d'autotaxi.

4. [Sentència 449/2025](#), de 10 d'abril, de la Secció Tercera de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb el **termini per impugnar en via contenciosa administrativa les reclamacions de pagament per execució de contractes en cas d'inactivitat de l'Administració**; fixant com a jurisprudència que aquest termini és el d'un mes, establert a l'article 199 de la Llei de contractes del sector públic de 2017.

La Secció Tercera de la Sala Tercera del Tribunal Suprem va desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat contra la sentència de 12 de novembre de 2021 dictada per la Secció Primera de la Sala

Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, que al seu torn havia estimat parcialment el recurs contenciós administratiu formulat per un contractista en reclamació de l'abonament de certes quantitats pels serveis de neteja dels centres de visitants i altres dependències de l'Espai Natural de Doñana, en considerar que hi havia hagut inactivitat per part de l'Administració contractant.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La representació processal de la mercantil BCM Gestió de Servicios SL va interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia contra la resolució de la Conselleria de Medi Ambient i Ordenació del Territori de la Junta d'Andalusia, mitjançant la qual reclamava les quantitats de 46.452,63 euros (sense IVA) i 11.697,11 euros en concepte d'interessos de demora, corresponents a l'execució dels serveis de neteja dels centres de visitants i altres dependències oficials de l'Espai Natural de Doñana.

La Secció Primera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, en sentència de 12 de novembre de 2021, va estimar parcialment el recurs contenciós administratiu, declarant no conforme a dret la resolució de la Conselleria de Medi Ambient i Ordenació del Territori i condemnant-la a l'abonament de la quantitat principal reclamada, amb exclusió de l'IVA i sense lloc a l'anatocisme.

- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Junta d'Andalusia va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria d'1 de juny de 2023, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Precisar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu és determinar si, en l'àmbit de les reclamacions d'abonament del principal i dels interessos de demora derivats d'un contracte administratiu, el termini per a l'inici de la inactivitat de l'Administració i, en conseqüència, el termini per acudir a la via contenciosa administrativa és el de tres mesos fixat a l'article 29.1 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, o bé el termini d'un mes previst a l'article 199 de la Llei de contractes del sector públic de 2017.

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació l'article 29.1 de la LJCA i l'article 199 de la LCSP de 2017.

La Sala conclou que la sentència impugnada fa una interpretació correcta de l'ordenament jurídic, en entendre que l'article 217 del TRLCSP (ara article 199 de la LCSP) conté una regulació específica i autònoma en matèria de termini per a la impugnació davant els tribunals de la inactivitat de l'Administració consistent en l'incompliment de l'obligació de pagament de la quantitat principal i, si escau, dels interessos de demora meritats. Segons el citat precepte, un cop transcorregut el termini d'un mes des de la reclamació del pagament, si l'Administració no contesta, s'entendrà reconegut el venciment del termini de pagament i els interessats podran formular recurs contenciós administratiu contra la inactivitat de l'Administració.

Per tant, declara que el termini per acudir a la via contenciosa administrativa en cas de reclamació de quantitats derivades de l'execució de contractes i, si escau, dels interessos de demora meritats, és d'un mes, establert a l'article 199 de la LCSP, i que aquest, en ser específic i autònom en matèria de contractació, s'aplica amb preferència al termini de tres mesos previst a l'article 29.1 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, fixant així la jurisprudència del Tribunal Suprem.

5. [Sentència 500/2025](#), de 30 d'abril, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb els **requisits exigits per als litigis entre administracions públiques**.

En aquesta seqüència, la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Ajuntament de Loja contra una resolució dictada per la Tresorera General de la Seguretat Social.

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 1 de Granada estima el recurs interposat per l'Ajuntament de Loja contra la resolució de la Tresoreria General de la Seguretat Social.
- El lletrat de l'Administració de la Seguretat Social interposa recurs d'apel·lació contra aquesta sentència davant el Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia. El TSJ estima l'esmentat recurs i revoca la sentència del Jutjat de Granada

declarant la resolució impugnada conforme a dret, en considerar vàlida i legal la utilització de la via del recurs o litigi entre administracions públiques, ja que d'una banda el recurrent és una entitat local i, per tant, una administració pública, i d'altra banda, la part recorreguda és la Tresoreria General de la Seguretat Social, també administració pública.

- Contra la dita sentència, la representació processal de l'Ajuntament de Loja va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Sala d'Admissió de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Estimar que la qüestió que planteja interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si, respecte a l'aplicació de l'article 81.2.c) de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, la interpretació del concepte de «sentències que resolguin litigis entre administracions públiques», es limita als supòsits en què les administracions públiques en conflicte es trobin en l'exercici de les potestats que les normes els atribueixin com a tals administracions públiques, amb exclusió de les actuacions en què actuïn com un particular mancat d'aquestes potestats, o si és d'aplicació sempre que les parts litigants siguin administracions públiques, amb independència de si actuen en l'àmbit públic o privat.
 - Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 81.2.c) de la LJCA.

La sentència conclou, com ja s'havia estimat en sentències del Tribunal Suprem i d'alguns tribunals superiors de justícia i, en especial, la sentència del Tribunal Suprem de 21 de maig de 2025, que en els supòsits en què ambdues parts litigants siguin administracions públiques, s'ha d'entendre com a litigi entre administracions públiques a l'efecte de l'aplicació dels articles 44.1 i 81.2.c) de la LJCA, és precís no només que les parts litigants siguin administracions públiques sinó a més que ambdues administracions públiques litigants actuïn en l'exercici de les potestats i de les competències que les normes els atribueixin; és a dir, en l'exercici de facultats «d'imperi». Per la qual cosa no és d'aplicació el litigi entre administracions públiques quan, com en el cas d'actuacions, les administracions públiques litigants actuïn com

un particular i, per tant, no revestides amb facultats «d'imperi»; fixant en aquest sentit la doctrina jurisprudencial.

6. [Sentència 710/2025](#), de 5 de juny, de la Secció Quarta de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb l'aplicació del **principi de proporcionalitat en les sancions administratives i la interpretació del concepte d'«inferior en grau»** establert a l'article 29.4 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic.

La Secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència i reconeix, com a doctrina jurisprudencial, que és possible, en aplicació del principi de proporcionalitat, imposar una sanció administrativa en grau inferior a la prevista per a la infracció efectivament comesa, sempre que concorrin les circumstàncies objectives que justifiquin aquesta decisió.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- La Viceconselleria de Cultura i Patrimoni Històric de la Junta d'Andalusia va imposar, mitjançant resolució administrativa, una sanció de 100.001 euros a un particular que havia sol·licitat la legalització d'unes obres per a la construcció d'una piscina situada en una zona arqueològica protegida, catalogada com a bé d'interès cultural.
- Contra aquesta resolució administrativa, l'interessat va interposar recurs contenciós administratiu davant la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia d'Andalusia, la qual, mitjançant sentència de 5 de desembre de 2022, va estimar parcialment el recurs i va reduir la sanció a 10.000 euros, en virtut de l'aplicació del principi de proporcionalitat establert a l'article 29.4 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de la Junta d'Andalusia va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Sala del Contenciós Administratiu del Tribunal Suprem va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Determinar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a precisar si, en aplicació del principi de proporcionalitat contemplat a l'article 29.4 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, és possible, en consideració de les circumstàncies concurrents, imposar la sanció administrativa inferior en grau a la prevista per a la infracció efectivament comesa.
- Fixar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 29.4 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic.

La sentència analitza si és conforme a dret, d'acord amb l'article 29.4 de la Llei de règim jurídic del sector públic, que el tribunal d'instància imposi una sanció administrativa inferior en grau, és a dir, la multa corresponent a una infracció lleu, per la comissió d'una infracció qualificada com a greu en la legislació aplicable.

La secció 4a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem arriba a la conclusió, i així ho estableix en la part dispositiva de la sentència, que en el cas d'actuacions existeix una clara desproporció entre la multa imposada al particular i l'entitat de la infracció comesa i els resultats derivats de la mateixa.

En aquesta sentència s'efectua una anàlisi per part del Tribunal Suprem en relació amb la interpretació del vocable «inferior en grau», havent de precisar si aquest significa imposar una sanció prenent com a referència els llindars fixats per a les infraccions qualificades de lleus o, per contra, s'ha d'interpretar que cal imposar la sanció mínima dins del marge dels llindars fixats per a les infraccions greus.

El Tribunal Suprem afirma que el lògic és mantenir que el grau inferior fa referència sempre a la gravetat de les infraccions administratives (d'infraccions greus a infraccions lleus) i que quan l'article 29.4 de la Llei 40/2015 l'utilitza està permetent que s'apliqui la multa per a la infracció de menor gravetat, perquè aquests són els únics graus fixats pel legislador ordinari.

En conseqüència, es desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, ateses les circumstàncies que concorren en aquest cas.

7. [Sentència 1037/2025](#), de 17 de juliol, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en matèria relativa a la **responsabilitat subsidiària dels administradors d'una societat per deutes tributaris**.

La Sala Contenciosa Administrativa resol la impugnació del recurs de cassació presentat davant el Tribunal Suprem per l'administrador únic d'una societat mercantil contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears, que va confirmar la resolució administrativa de derivació de la responsabilitat tributària com a administrador pels deutes de la societat a la Hisenda Pública.

La Sala d'Admissió de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria, va acordar:

- Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
- Establir que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si, per considerar suficientment acreditat l'element subjectiu (dol o culpa), en els supòsits de responsabilitat subsidiària per deutes amb l'Administració tributària per part d'un soci administrador, és suficient la mera constatació de la condició d'administrador i de l'existència de deutes o infraccions o, si pel contrari, és necessària una motivació afegida i específica sobre la conducta concreta i reprovable de l'administrador.
- Fixar que la norma jurídica que ha de ser, en principi, objecte d'interpretació és l'article 43.1 lletres a) i b) de la Llei 58/2003, general tributària.

La doctrina establerta en aquesta sentència determina que l'Administració ha d'explicar detalladament quina és l'actuació o omissió concreta de l'administrador que justifiqui el retret i la seva vinculació causal amb el dany sofert per l'Administració tributària. Aquesta exigència es fonamenta, a més, en el caràcter quasi-sancionador de la responsabilitat derivada de l'article 43.1.a) de la Llei general tributària, la qual cosa impedeix qualsevol inversió de la càrrega de la prova o presumpció de culpabilitat.

En conseqüència, és imprescindible que sigui l'Administració qui motivi, aporti els fets i justifiqui el pressupòsit de responsabilitat, aplicant el principi *in dubio pro reo*. No n'hi ha prou que l'Administració tributària al·legui que va existir una infracció, que l'administrador ostentava el càrrec o que apel·li genèricament a la normativa mercantil.

És necessari analitzar el que realment va succeir, atribuir conductes concretes a l'administrador i, si escau, rebatre les eventuais explicacions o justificacions que el presumpte responsable pugui adduir, de manera que la manca de motivació en aquest sentit conduiria a la nul·litat de la resolució administrativa de derivació de responsabilitat.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA SOCIAL

8. Sentència de 16 de juny de 2025, de la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, relativa a l'**obligació d'avisar l'empresa de les situacions d'incapacitat laboral temporal**.

La Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Madrid declara ajustat a dret l'acomiadament disciplinari d'un treballador per no haver comunicat a l'empresa en la qual estava contractat que es trobava en situació d'incapacitat laboral temporal (baixa per malaltia).

La sentència reconeix que, si bé és cert que amb l'entrada en vigor del Reial decret 1060/2022, de 27 de desembre, i de l'Ordre ISM/2/2023, d'11 de gener, es va produir un canvi radical en la gestió dels processos d'incapacitat temporal (IT), ja que des del 2 d'abril de 2024 desapareix l'obligació dels treballadors d'entregar una còpia dels parts mèdics de baixa, confirmació i alta, i correspon exclusivament als serveis públics de salut i a l'INSS la remissió telemàtica d'aquesta informació, amb la finalitat de simplificar administrativament i digitalitzar el sistema; tanmateix, distingeix entre dos supòsits diferents:

- L'entrega del part mèdic, que no ha de fer el treballador a la seva empresa.
- L'avis de l'absència, que el treballador ha de comunicar a la seva empresa.

S'assenyala que la primera obligació ha desaparegut legalment, però que la segona (l'avis) subsisteix com a deure bàsic de comunicació entre treballadors i empreses, derivat de la bona fe contractual.

A més, en aquest cas, com que el treballador havia incorregut tres vegades en la manca d'avis, la Sala Social del TSJ de Madrid va confirmar la decisió de l'empresa d'acomiadament disciplinari, en considerar que constitueix un incompliment greu i culpable.